

Kondor Katalin: Kinek a Tiszapart, kinek a Tisza Párt

2024 július 08. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

A párt teljes nevén a Tisztelet és a Szabadság Párt Közössége. Melynek, pontosabban els?sorban a vezet?jének ez id? tájt a világon semmi köze sincs a tisztelethez meg a szabadsághoz sem...

Bizony, ilyen az élet, hogy sokszor választanunk kell. Sokan a Tisza partját választották mostanság, a forró napokon, mert bizony az utóbbi esztend?kben oly sok csodás változás történt a Tisza mentén, Északtól Délig, ami turistacsalogató és tényleg csodaszámba megy. Némi zavart okozott ugyan, hogy a politikai életbe is belépett a Tisza, egy párt formájában. Szül?városomban, Debrecenben ez bizony kissé belekavart a mindennapokba, többen ki is kérték maguknak, hogy az „?” folyójuk nevét egy párt felhasználja, mert bizony a debreceniek, a Hajdú-Bihar megyeiek többsége szerelmes a Tiszába. Nem is cserélnék fel még a Balatonnal sem, így aztán sokan nem gy?zik hangoztatni, hogy számukra a Tisza nem párt, hanem szerelem. Szerelmetes helyszín. Nem csak ott, ahol a kis Túr siet beléje, hanem végestelen-végig, onnan, ahol belép országunkba, odáig, ahol kilép. Tudósok szerint úgy kétszázezer évvel ezel?tt jött be hozzánk a folyó, s alakítgatta medrét a mindenkori id?járás segítségével, s vált kultúránk f?szerepl?jévé. Gondoljunk csak költ?ink „hozzá” írt verseire, vagy Erkel Bánk bán cím? operájának tragikus h?sn?jére, a Tiszába veszett, öngyilkos Melindára. Mienk bizony ez a Tisza, amely a Máramarosi havasokból indult el, hogy a hegyek üzenetét is elhozza a magyar Alföldre: összetartozunk! Hegyek és völgyek, folyómedrek és puszták, összetartozunk!

Szóval, a magyar Alföld szülöttei magukénak érzik a Tiszát. Csokonai Vitéz Mihály is így gondolta ezt, amikor egyik versében azt írta: „Hála, hála az egeknek!/Végre már megnyughatom,/hogy a tiszai téreknek/leveg?jét szíhatom./Minden föld ugyan hazája/a jó embernek: való!/De mégis születte tája/mindennél el?bbvaló.” Nos, meg is becsülik az alföldiek a folyót, boldog, aki ott építhetett magának kicsinyke nyaralót – arrafelé ugyanis nem igazán divat a nagyzolás. Így aztán amikor híre ment, hogy a vadonatúj magyar párt, a Tisza Párt megalakult, nem feltétlenül örült mindenki. Kivált, amint már a sajtó jóvoltából be is mutatkozott az új formáció, melynek vezet?je igencsak „kihúzta a gyufát” a konok, túlnyomóan konzervatív és rendkívül tisztességes cívisvárosiak többségénél. Ez id? tájt már nem kell sorolni a feleségver?, titokban hangfelvételeket készít?, azokkal zsaroló, különös erkölcs? ember ámokfutását, amely gyakran tartalmaz furcsa cselekedeteket, úgy, mint nyilvános helyen történ? lerészegedés, botrányos viselkedés, némi telefonlopási er?szakkal megspékelve. A bulvárhírek már csak olyanok, hogy jönnek-mennek, aztán elfelejtjük a többségüket, mert helyükbe lép sok-sok új, ugyancsak nem éppen lélekemel?, bosszantó, frissnek mondott hírecske.

A Tisza viszont titokzatosan „közbelépett”. Miként fentebb említettem, sokan kifogásolják, hogy kedves folyójuk neve egy méltatlan társaság karmai közé került. A párt ugyanis teljes nevén a Tisztelet és a Szabadság Párt Közössége. Melynek, pontosabban els?sorban a vezet?jének ez id? tájt a világon semmi köze sincs a tisztelethez meg a szabadsághoz sem. A gyengébbik nem tiszteletének hiányáról itt most ne essék szó, eleget írtak az újságok a párt létrehozójának a családja, felesége elleni elfogadhatatlan viselkedésér?l, mellyel éppen a családja szabadságát is törvénytelenül igyekezett korlátozni, nemhogy a tiszteletet megadta volna. Így tett nemrégiben is, amikor egy szórakozóhelyen igyekezett az ott lév?k egyéni szabadságába belekontárkodni, s akkor még finoman fogalmazunk. Ekkor már sokan megfogalmazták, miképpen fordulhat el?, hogy egy magát politikusnak valló ember mindent megtehet? Csúszhat-mászhat részegen a vendégl?ben, kifordulhat magából, molesztálhat, akit csak akar. S ekkor végre sokaknál betelt a pohár. Legalább is az aznapi pohár. S egy debreceni Tisza-folyó rajongó ember írt is egy kis levélkét nekem, hogy ez a magyar nev? Magyar nem csak a folyót nem érdemli meg, de volt nekünk egy Tisza Istvánunk is, a mártír sorsú politikus, akinek a nevét viszont az új párt ugyancsak nem érdemli meg. Nos, tudjuk, hogy nem Tisza Istvánról nevezték el a pártot, de mégis megjegyezhetjük, hogy még egy ilyen „közvetett” kapcsolat is sértheti a néhai politikust, no meg a folyó rajongóit.

Nyilván sokan tudják, hogy Gróf Tisza István országgy?lési képvisel?nek, a Magyar Királyság 1903-05 majd 1913-17 közötti miniszterelnökének nehéz sors jutott. Nehéz id?kben nehéz körülmények között kellett harcosnak, keresztyénnek és magyarnak lennie. Életrajzírói szerint széles látókör?, rendkívüli vezet?i képességekkel rendelkez? politikus volt, nem t?rte a széls?ségeket, a demagógiát, az olcsó politikai frázisokat. Bátran élt, írják méltatói, s hozzáteszik, egész életében a magyar nemzet javát szolgálta. Akkoriban ezt többen b?nnek tartották. (Jelzem sokan ma is.) Tisza Istvánt 1918-ban otthonában gyilkolta meg néhány – a hivatalos jelentések szerint – széls?séges baloldali anarchista. A hazáért harcolóknak, a keresztényeknek bizony magyarnak lenni ma sem könny? ezen az égtájon.

A tisztelet és a szabadság két gyönyör? fogalom, s egyben az életünk fontos feltétele. Már ha nem csak szlogenként használják, hamis ígéretként, hanem a cselekvés, a politizálás, a normális élet elidegeníthetetlen része. A vadonatúj párt, s annak vezet?je (most alelnöke) egyel?re csak azt mutatta meg, hogy sem a szabadságot, sem a mások tiszteletét egyel?re nem sikerült neki élete irányt?jévé tennie.

Kondor Katalin

A szerz? újságíró

www.magyarhirlap.hu

Ajánló